

Чарівні казки

Біля райських воріт

Біля райських воріт

Помер бідний гуцул з голоду, покинувши в пустій холодній колибі жінку й громадку малих дітей. Непомітно підійшов до райських воріт, але тут загородив йому дорогу святий Петро з пуком ключів у руках.

— А ти куди так розігнався, небоже? Не видиш, он заможніші за тебе йдуть.

Оглянувся гуцул і пізнав дідича з сусіднього села, в якого торік косив сіно. Поклонився йому до самих ніг, але той дивився на нього бундючно згори, як і за життя. Далі стояв знайомий фабрикант, суддя і ще багато інших у дорогих хутрах, яких уперше побачив. Довелося гуцулові стати на самому кінці довгої черги. На сторожі при брамі стали два ангели з огняними мечами в руках, і Петро почав впускати в рай по одній душі. Першим приступив суддя.

— Які маєш заслуги? — спитав небесний ключник.

— Я на своєму житті засудив сотні вільнодумців, бунтарів, але мушу сказати по правді, що був я часто несправедливий, засуджував гостріше, ніж дозволяв закон...

— Нічого, нічого,— перебив його скоро святий Петро,— з ними треба якнайгостріше. Будьте ласкаві, пане, заходьте у рай.

Наступний відрекомендувався дідич.

— А ви, пане графе, чим прислужилися для царства небесного?

— Я тримав твердою рукою до останнього свого віддиху тисячі хлопів, що тільки й думали про бунт проти бога й пана. Правда, часом мої гайдуки засікали одного-другого хама на смерть...

— А треба, треба час від часу для науки іншим. Шкода, що вас господь так скоро забрав з такої важливої позиції.

— Не журіться, пане Петре, я залишив гідного наслідника. А втім — шістдесят років трудів для мене досить.

— А, тоді все в порядку. Прошу, пане, в рай. Нарешті прийшла черга й до гуцула.

— А ти хто такий будеш? — спитав строго Петро, з недовір'ям приглядаючись до його обірваної одежини. — Я гуцул. З голоду помер.

Святий Петро відскочив від нього й для певності покликав легіон ангелів, щоб пильнували вхід у рай.